

Komintern'in Dördüncü Kongresi Tarafından
Kabul Edilen

Taktikler Üzerine Tezler

İÇİNDEKİLER

1. Üçüncü Kongre Kararlarının Onaylanması	5
2. Kapitalist Gerileme Dönemi	5
3. Uluslararası Politik Durum	5
4. Kapitalist Saldırı	7
5. Uluslararası Faşizm.....	9
6. Yeni Pasifist Hayaller Olasılığı.....	9
7. İşçi Hareketindeki Durum	10
8. Sendikaların Bölünmesi Ve Komünistlere Karşı Beyaz Terör Hazırlıkları.....	10
9. Çoğunluğu Kazanma Görevi.....	11
10. Birleşik Cephe Taktiği	11
11. İşçi Hükümeti.....	12
13. Fabrika Konseyleri Hareketi	14
14. Dünya Partisi Olarak Komintern.....	14
15. Uluslararası Disiplin	13

Komintern'in Dördüncü Kongresi Tarafından Kabul Edilen

Taktikler Üzerine Tezler, 5 Aralık 1922

Çeviri Tarihi: Eylül 1998

Zinovyev tarafından kaleme alınan ve sunulan bu tezler; KEYK'in Aralık 1921 tezlerinin ayrıntılandırılmasıydı. Tezler, "yukarıdan birleşik cephe"yi isteyenlerin (Radek ve Alman sağ kanadı gibi) görüşleri ile "tabandan birleşik cepheyi" savunanların (Zinovyev ve Alman solu gibi) görüşlerini uzlaştırmaya çalışıyordu ve oybirliği ile kabul edildi.

Zinovyev'in KEYK raporunun ve Radek'in "kapitalist saldırı üzerine" raporunun tartışılması, öncelikle birleşik cephe ve işçi hükümeti sloganı sorunuyla ilgiliydi. Zinovyev, birleşik cephenin bir seçim ittifakı ya da reformistlerle bir kaynaşma anlamına gelmediğini söyledi. Birleşik cephe, işçi sınıfının günlük talepleri için ortak mücadeleydi. Evrensel bir geçerliliği vardı, ancak işçi hükümeti sloganı alan olarak daha sınırlıydı. Bu slogan, yalnızca, parlamentonun hem içinde hem de dışında hükümet sorununun gündemde olduğu ülkelerde uygulanabilirdi. Amerika'daki duruma pek az uyuyordu, ancak Almanya ve İtalya için her zaman uygun olabilirdi. Eğer sadece parlamenter durumdan kaynaklanıyorsa beş para etmezdi; sınıf savaşımının yerini alamazdı ve parlamenter geleneklerin güçlü olduğu ülkelerde bu sloganın kullanılmasında önceden kestirilmesi gereken tehlikeler vardı. KPD1 ve SPD2 arasındaki görüşmeleri eleştiren Alman solcularını yanıtlarken Radek, Alman komünistlerinin kendi başlarına monarşistlere karşı harekete geçmek için yeterince güçlü olmadıklarını öne sürdü. (Burada Alman Dışişleri Bakanına suikasttan sonraki "Rathenau eylemi"ne atıfta bulunuyor.) Bir işçi hükümeti, diyordu, proletarya diktatörlüğü değildir, fakat ona yönelik bir geçiş aşamasıdır ve bu geçiş gereklidir çünkü Batı'daki işçiler (Rusya'dakinden farklı olarak) politik olarak şekilsiz değildiler. İşçi hükümeti tarihsel bir zorunluluk değil, tarihsel bir olasılıktı. Meyer (KPD), işçi hükümetinin bir hükümet değil, ancak geniş taraftar bulabilecek ve böylece de şiddetli sınıf savaşımını ve iç savaş dönemini açabilecek bir slogan olduğunu savundu. Duret (Fransa), birleşik cephe taktığının güçlü partiler tarafından kullanılabilceğini, ancak zayıf partiler tarafından kullanılamayacağını öne sürdü. İşçi hükümeti, parlamentoya değil de kitlelere dayanacaksa, sovyetlere denk demektir. Fransa'da bu sloganın yalnızca parlamenter bir içeriği vardı ve Fransız partisinin birleşik cephe taktığını reddetmesinin nedeni de buydu. Bordiga (İtalya), "işçi hükümeti" eğer yalnızca proletarya diktatörlüğünün yerine kullanılan bir sözlü ifadeyse, bu gerçek programı gizleme arzusu oportünizm kokmasına rağmen, bu slogana karşı olmayacağını söyledi. Bununla birlikte, eğer işçi sınıfı ile devlet arasındaki ilişkilerin iktidar için silahlı mücadeleden başka bir şekilde belirlenmesi anlamına geliyorsa, bu slogana karşı çıkacaktı. Kendisine işçi hükümetinin ne olmadığına dair düzinelerce açıklama verildiğini, ancak ne olduğuna dair bir tek açıklamanın verilmemesini söyledi. Donski (Polonya), işçi hükümeti sloganının gereksiz olduğunu söyledi. Bir işçi

¹ KPD: Alman Komünist Partisi

² SPD: Alman Sosyal-Demokrat Partisi

hükümeti, her ne olursa olsun birçok baskının ve çatışmanın sonucu olarak gelecekti, ve komünist partisi kendi sloganı olan proletarya diktatörlüğüne sadık kalmalıydı; işçi hükümeti, proletarya diktatörlüğünün sadece bir başka adı ise savaşların takma adlarla kazanılmayacağına işaret etti. Hiçbir komünist inanmadığı ve uğruna dövüşmeyeceği bir sloganı ortaya atmamalıydı.

İşçi hükümeti sloganının belirsizliği özellikle Fransız partisini tereddütte bıraktı. Fransız partisinin Kongre delegelerinden biri, Radek ve Thalheimer'in gönderdiği uzun açıklayıcı mektuplara rağmen bu sloganı hâlâ anlayamadığından şikayet etti. KPD içinde birleşik cephe taktiği üzerine özellikle de Saxonya'da bir işçi hükümeti olasılığıyla bağlantılı olarak çok şiddetli bir kriz yaşandı.

Buharin, Rus parti kongresine, KEYK'in, Dördüncü Komintern Kongresinden kısa bir süre önce bir anket uyguladığını açıkladı: Fransa'dan gelen cevapların yüzde 69'u, Almanya'dan yüzde 40'i, İtalya'dan yüzde 26'sı ve İngiltere'den yüzde 24'ü birleşik cephe taktiğine karşı görüş bildiriyordu. "Bizim açımızdan" dedi, "birleşik cephe taktiği öncelikli sosyal-demokrat etkiyi kırmak için tasarlanmış büyük bir stratejik manevradır."

Zinovyev, Dördüncü Kongreye sunduğu KEYK raporunda İkinci ve İki-buçukuncu Enternasyonalin kaynaşmasının Viyana Birliği için bir yenilgi olduğunu söyledi. İkinci Enternasyonal işçi sınıfının düşmanıydı ve ikisinin birleşmesi işçi sınıfı hareketindeki bölünmeye ivme kazandıracaktı ve proletarya bundan sadece kazançlı çıkardı. Günün, belki de dönemin en acil görevi, uluslararası karşı-devrimin en güçlü faktörü olan sosyal-demokrasiyi bozguna uğratmaktır. Bu, sosyalizm içi bir fraksiyon çatışması değil, uluslararası işçi sınıfının uluslararası kapitalizmin son savunucusu ve ajanına karşı nihai ve belirleyici kavgası idi. KEYK, Fransız Komünist Partisi'ne 13 Eylül 1922 tarihli mektubunda iki Enternasyonalin kaynaşmasının, Komintern'e karşı muhalefeti güçlendiriyor görünmesine rağmen, gerçekte Komintern'in avantajına işleyeceğini, eski İki-buçukuncu Enternasyonal üyelerinin, sosyal-demokratların kendi "burjuva" görevlerini icra etmelerini ve İkinci Enternasyonal üyelerinin de Bağımsızların reformizme muhalefet olarak kendi rollerini oynamalarını engelleyeceğini; ve böylece sahte muhalefetin törpülenerek komünist partiyi burjuvazinin tek gerçek muhalifi olarak ifşa edeceğini açıklıyordu. Troçki Moskova'da 20 Ekim 1922 tarihli bir demecinde aynı noktaya değindi. "Öncelikle bu birleşme sosyal-demokratların gücünün artması anlamına geliyor. Fakat daha uzun vadeli bakarsak, bu bizim için çok büyük bir politik kazanımdır, çünkü... komünistler ve sosyal-demokratlar arasında tampon görevi gören İki-buçukuncu Enternasyonal, gerçek ilişkileri gizlemekte ve belli sayıdaki işçinin kafasını karıştırmaktadır. Bir tarafta burjuva devlete bağlanmış sosyal-demokratlar ve diğer tarafta gerçek muhalifler olarak komünistler varolduğunda, komünist partinin işçileri çekme gücü büyümeye endekslenmiş olur."

Domski (Polonya), SPD ve USPD'nin birleşmesini KPD açısından bir zafer olarak yorumlayan Meyer (KPD) yanıtlarken, böylesi birkaç zaferin KPD'yi mezara götüreceğini iddia etti.

tarya diktatörlüğü, yalnızca, komünistlerden oluşan gerçek işçi hükümetleri (yukarıdaki listede 5.) tarafından temsil edilir.

13. FABRİKA KONSEYLERİ HAREKETİ

Hiçbir komünist parti, eğer fabrikalarda, işyerlerinde, madenlerde ve demiryollarında güçlü komünist hücrelere sahip değilse, ciddi ve sağlam örgütlenmiş bir komünist kitle partisi olarak değerlendirilemez. Mevcut koşullarda, herhangi bir harekete, eğer işçi sınıfı ve onun örgütleri bu hareketin belkemiği olarak fabrika konseyleri yaratmayı başaramamışsa, sistemli örgütlenmiş bir proleter kitle hareketi gözüyle bakılamaz. Özellikle eğer komünistler tüm fabrikalarda kendi saflarında sağlam bir tabana sahip değillerse ve işçi sınıfı fabrikalarda kendi proleter savaşçı gruplarını (fabrika konseyleri ve işçi komiteleri) oluşturmamışsa, kapitalist saldırıya karşı ve üretimin denetimi için mücadele ümitsizdir.

Kongre bu nedenle fabrikalara daha sağlam demir atmayı ve fabrika konseyleri hareketini desteklemeyi ya da bu hareketlerin oluşturulmasında inisiyatifi ele almayı, tüm komünist partilerin en önemli görevlerinden birisi olarak değerlendirir.

14. DÜNYA PARTİSİ OLARAK KOMİTERN

Komünist Enternasyonal bir dünya komünist partisi olarak örgütünü geliştirmeyi sürdürüyorken, bu sıfatla politik olaylarda da giderek artan bir şekilde söz sahibi olmalıdır; özellikle de tüm ülkelerde sorumluluğunu üstlendiği önemli eylemlerin liderliğini ele geçirmeyi hedeflemelidir.

15. ULUSLARARASI DİSİPLİN

Birleşik cephe taktiğini uluslararası ölçekte ve tek tek her ülkede gerçekleştirebilmek için, Komintern içinde ve onun her bir seksiyonunda en katı disiplin hiç olmadığı kadar gerekli hale gelmiştir.

Dördüncü Kongre kesin olarak tüm seksiyonlarından ve tüm üyelerinden, tüm ülkelerde oybirliğiyle ve sistematik olarak gerçekleştirilirse meyvelerini verecek olan taktik çizginin, yalnızca lafta değil, fiiliyatta da en katı disiplinle hayata geçirilmesini talep eder.

21 koşula bağlılık, dünya kongrelerinin ve iki dünya kongresi arasında Komintern'in organı olan Yürütme Komitesi'nin tüm taktik kararlarının yerine getirilmesini gerektirmektedir.... Yalnızca Komintern'in kesin bir şekilde tanımlanmış devrimci taktikleri, uluslararası proleter devrimin en erken zaferini mümkün kılar.

Kongre, Yürütme Komitesinin birleşik cephe üzerine Aralık (1921) tezlerinin bu karara ek olarak ilştirilmesine karar vermiştir, çünkü söz konusu tezler birleşik cephe taktiğini doğru ve ayrıntılarıyla açıklamaktadır.

Ancak bunu yalnızca, işçi hükümetinin burjuvaziye karşı yukarıda değinildiği gibi bir mücadele yürüteceği garantiyse yapabilirler.

Komünistlerin böylesi bir hükümete katılma koşulları şunlardır:

- 1- komünistler işçi hükümetine yalnızca Komintern'in izni ile katılabilirler;
- 2- böylesi bir hükümetin komünist üyeleri kendi partilerinin en sıkı denetimi altındadırlar;
- 3- işçi hükümetine katılmak için seçilmiş komünistler, devrimci kitle örgütleri ile en yakın ilişkiye sahip kişiler olmalıdırlar;
- 4- komünist parti kendi kimliğini ve tam ajitasyon özgürlüğünü kayıtsız şartsız elinde tutar.

Tüm büyük avantajlarına rağmen, işçi hükümeti sloganı da kendi tehlikelerini içinde barındırır; tıpkı bir bütün olarak birleşik cephe taktığının tehlikeler içermesi gibi. Bu tehlikelerden kaçınmak için, komünist partiler her burjuva hükümeti kapitalist bir hükümet olmasına rağmen her işçi hükümetinin gerçek bir proleter hükümet, yani bir devrimci iktidar aracı olmadığını akılda tutmalıdırlar. Komünist Enternasyonal aşağıdaki olasılıkları dikkate almalıdır:

- 1- Liberal işçi hükümetleri geçmişte Avustralya'daki gibi yakın gelecekte İngiltere'de de mümkündür.
- 2- Sosyal-demokrat işçi hükümeti (Almanya).
- 3- İşçilerin ve yoksul köylülüğün hükümeti. Bu ise Balkanlar, Çekoslovakya ve Polonya ve benzeri ülkelerde mümkündür.
- 4- Komünistlerin içinde yer aldıkları işçi hükümetleri.
- 5- Gerçek proleter işçi hükümetleri, ki saf biçimiyle yalnızca komünist parti tarafından yaratılabilir.

Yukarıdaki ilk iki tip, devrimci işçi hükümeti değildirler, aslında burjuvazinin ve devrim karşıtı işçi önderlerinin koalisyon hükümetleridirler. Kritik zamanlarda proletaryayı devletin gerçek sınıf karakteri hakkında aldatmanın bir aracı olarak kullanmak için veya satılmış işçi liderlerinin de yardımıyla proletaryanın devrimci saldırısını savuşturmak ve zaman kazanmak için, bu hükümetlere güçsüz düşmüş burjuvazi tarafından izin verilir. Komünistler böyle hükümetlere katılmazlar. Bilâkis onlar bu sahte işçi hükümetlerinin gerçek karakterlerini etkin bir şekilde kitlelere sergilemelidirler. Fakat devrim için proletaryanın çoğunluğunu kazanmanın en önemli görev olduğu içinde bulunduğumuz kapitalizmin gerileme döneminde, böylesi hükümetler dahi, burjuva iktidarının parçalanma sürecine ivme kazandırmaya nesnel olarak yardım edebilirler.

Bununla birlikte komünistler, proletarya diktatörlüğünün gereğini henüz kavrayamamış olan işçiler, sosyal-demokratlar, Hristiyan partilerin üyeleri, partisiz sendikalistler vs. ile birlikte hareket etmeye ve davranmaya hazırdırlar. Onlar bu nedenle belirli koşullar altında ve belli garantilerle, komünist olmayan bir işçi hükümetini desteklemeye de hazırdırlar. Komünistlerin katılabileceği yukarıdaki 3. ve 4. tipteki hükümetler, proletarya diktatörlüğünü temsil etmezler, hatta diktatörlüğe tarihsel olarak kaçınılmaz bir geçiş aşaması bile değildirler. Fakat oluşturuldukları yerlerde diktatörlük uğruna savaş için bir başlangıç noktası olabilirler. Tam prole-

1. ÜÇÜNCÜ KONGRE KARARLARININ ONAYLANMASI

Dördüncü Dünya Kongresi, ilk önce Üçüncü Dünya Kongresinin

1. ekonomik kriz ve Komintern'in görevleri üzerine
2. Komintern'in taktikleri üzerine

kararlarının, Üçüncü ve Dördüncü Kongreler arasındaki dönem boyunca işçi hareketinin gelişimi ve olayların akışı tarafından bütünüyle doğrulandığına işaret eder.

2. KAPİTALİST GERİLEME DÖNEMİ

Üçüncü Kongre, dünyanın ekonomik durumunun tahlilinin ardından, kapitalizmin, üretimin gelişmesini teşvik görevini tamamlayarak, yalnızca tarihsel gelişmenin değil, aynı zamanda insan varlığının en temel koşullarının da gerekleriyle uzlaşmaz çelişkili bir aşamaya ulaştığını tam bir kesinlikle ortaya koyabilmişti.

Kapitalist ekonominin genel çöküş tablosu, kapitalist sistemin hem yükselme hem de gerileme dönemlerinin karakteristiği olan ticari çevrimlerin bu kaçınılmaz dalgalanmaları tarafından hafifletilemez. Burjuva ve sosyal-demokrat iktisatçıların, 1921'in ikinci yarısında Birleşik Devletler'de, çok daha az bir derecede de olsa Japonya ve İngiltere'de ve belli ölçüde Fransa ile diğer ülkelerde başlamış olan iyileşmeyi kapitalist dengenin yeniden sağlandığının bir işareti olarak açıklama girişimleri, kısmen gerçekleri tahrif etme arzusu, kısmen de sermayenin bu çanak yalayıcılarının anlayış kıtlığına dayanmaktadır... Genel kapitalist çöküş eğilimiyle aynı yönde işleyecek olan bir sonraki çevrimsel kriz, bu çöküş eğiliminin tüm belirtilerini şiddetlendirecek ve böylelikle devrimci durumu daha da keskinleştirecektir.

Kapitalizm ölüm anına dek çevrimsel dalgalanmalara maruz kalacaktır. Yalnızca proletarya tarafından iktidarın ele geçirilmesi ve sosyalist dünya devrimi, insanlığı, günümüz kapitalizminin varlığının yol açtığı felâketten kurtarabilir.

Kapitalizmin bugün çektiği şey, ölüm sancısından başka bir şey değildir. Kapitalizmin yıkılışı kaçınılmazdır.

3. ULUSLARARASI POLİTİK DURUM

Uluslararası politik durum da kapitalizmin sürmekte olan çöküşünü yansıtmaktadır.

Tazminatlar sorunu hâlâ belirsizdir. Müttefik devletler arasında bir biri ardına konferanslar düzenlenirken, Alman ekonomisindeki ani düşüş kontrolsüz bir şekilde ilerliyor ve Orta Avrupa'nın her yanında kapitalizmin varlığını tehdit ediyor. Almanya'nın ekonomik durumundaki bu felâketvari kötüleşme, ya müttefikleri tazminat-tan vazgeçmeye zorlayacak, ki bu Fransa'daki ekonomik ve politik krizi şiddetlendirecektir, ya da kıtada bir Fransız-Cermen sınai bloğuna yol açacak ve bu da İngiltere'nin ekonomik durumunu ve dünya pazarındaki konumunu kötüleştirecek; İngiltere ile kıtayı politik olarak karşı karşıya getirecektir.

Yakın Doğu'da müttefiklerin politikası tamamen iflâs etti. Sevr Antlaşması, Türk süngüleri tarafından parça parça edildi. Türkiye ve Yunanistan arasındaki savaş ve onunla bağlantılı olaylar, mevcut politik dengenin ne kadar istikrarsız olduğunu

oldukça açık bir şekilde gösterdi. Yeni bir emperyalist dünya savaşının heyulası açıkça görünür bir hale geldi. İngiltere ile rekabet yüzünden, müttefiklerin Yakın Doğu'da ortak çalışmasının yıkımına yardım eden emperyalist Fransa, şimdi kendi kapitalist çıkarları tarafından, Doğu halklarına karşı ortak kapitalist cepheye geri dönmek zorunda bırakılmıştır. Kapitalist Fransa böylece Yakın Doğu halklarına bir kez daha göstermiştir ki, ezilmişliğe karşı mücadele, yalnızca Sovyet Rusya'nın yanında ve bütün dünyanın devrimci proletaryasının desteğiyle yürütülebilir.

Uzak Doğu'da, muzaffer müttefik devletler, Washington'da Versay Antlaşmasını değiştirmeyi denediler. Ancak silahlanmanın yalnızca *bir* biçimini, gelecek birkaç yıl içinde inşa edilecek büyük savaş gemilerinin sayısını kısıtlayarak, kendilerine sadece soluk alacak zaman kazandırdılar. Sorunları için hiçbir çözüm bulamadılar. Amerika ve Japonya arasındaki savaş sürüyor ve Çin'deki iç savaşı kızıştırıyor. Pasifik kıyıları daha önce olduğu gibi büyük çelişkilerin kızgın odağı olarak durmaktadır.

Hindistan, Mısır, İrlanda ve Türkiye'deki ulusal kurtuluş hareketleri örneği, sömürge ve yarı-sömürge ülkelerin, emperyalist güçlere karşı gelişen devrimci hareketin sıcak yatağı olduğunu göstermekte ve verili durumda nesnel olarak burjuva dünya düzeninin tüm varlığına karşı işleyen devrimci direnişin tükenmez rezervlerini temsil etmektedir.

Versay Antlaşması gelişen olaylar tarafından tasfiye edilmektedir. Bununla birlikte bu tasfiye, yerini, kapitalist devletler arasındaki genel bir anlaşmaya, emperyalizmin terk edilmesine değil, yeni çelişkilere, yeni emperyalist gruplaşmalara ve yeni silahlanmalara bırakmaktadır. Verili koşullarda Avrupa'nın yeniden yapılanması olası değildir. Kapitalist Amerika, kapitalist Avrupa ekonomisinin restorasyonu için fedakârlık yapmaya isteksizdir. Kapitalist Amerika, mirasçısı olacağı Avrupa'daki kapitalizmin yıkılmasını bir akbaba gibi izlemektedir. Eğer Avrupa işçi sınıfı politik iktidarı ele geçirmez, dünya savaşının kalıntılarını temizlemez ve Avrupa Federal Sovyet Cumhuriyeti'nin inşasına başlamazsa, Amerika kapitalist Avrupa'yı köleleştirecektir...

Aynı zamanda proletaryanın burjuvaziye alt ettiği tek ülke olan ve beş yıldır düşmanın saldırısına karşı iktidarını koruyan *Sovyet Rusya*'nın uluslararası politik durumu ölçülemez oranda güçlenmiştir. Cenova ve Hague'de müttefik kapitalistler, Rusya Sovyet Cumhuriyeti'ni sanayinin ulusallaştırılmasını terk etmeye ve Sovyet Rusya'yı gerçekte müttefiklerin bir sömürgesi haline getirecek olan bir borç yükünü üzerine almaya zorlamaya çalıştılar. Proletarya Devleti yine de bu küstahça niyetlere karşı koymak için yeterince güçlüdür. Yıkılan kapitalist devlet sisteminin kaosunun ortasında, Sovyet Rusya, Berezina'dan Vladivostok'a, Murmansk'tan Ermeni dağlarına kadar, Avrupa'da ve Yakın ve Uzak Doğu'da büyüyen iktidarın bir faktörüdür. Kapitalist Dünyanın Sovyet Rusya'yı finansal abluka ile boğma çabalarına rağmen, o, ekonomik yeniden yapılanmasına devam edebilecek durumdadır. Bu amaçla yalnızca kendi ekonomik kaynaklarından değil, aynı zamanda kapitalist devletlerin kendi aralarındaki rekabetten de –ki bu rekabet onları Sovyet Rusya ile ayrı ayrı anlaşma yapmaya zorlayacaktır– yararlanacaktır. Dünyanın altıda biri Sovyetlerin elindedir. Rusya Sovyet Cumhuriyeti'nin yalnızca varlığı bile burjuva toplumdaki sürekli bir zayıflık unsuruna işaret eder, o dünya devriminin en önemli faktörüdür. Sovyet

“tabandan”, bizzat çalışan kitlelerin derinliklerinden gelebilir. Bununla birlikte komünistler, belli koşullar altında düşman işçi partilerinin liderleri ile müzakerelerde bulunmayı reddetmemelidirler, fakat kitleler bu müzakerelerin akışı hakkında tam ve sürekli olarak bilgilendirilmelidirler. Komünist partilerin ajitasyon özgürlüğü her ne şekilde olursa olsun bu liderlerle müzakereler esnasında sınırlandırılmamalıdır.

Birleşik cephe taktiğinin, farklı ülkelerde, orada hüküm süren gerçek koşullara göre farklı yöntemlerle uygulanacağı açıktır. Nesnel koşulların sosyalist devrim için olgunlaştığı en önemli kapitalist ülkelerde ve sosyal-demokrat partilerin karşı-devrimci önderleriyle bilinçli olarak işçi sınıfını bölmeye çalıştığı yerlerde, birleşik cephe taktiği yeni bir çağ için belirleyici olacaktır.

11. İŞÇİ HÜKÜMETİ

İşçi hükümeti (veya işçi ve köylü hükümeti) sloganı genel bir propaganda sloganı olarak pratikte her yerde kullanılabilir. Ancak *güncel sorunlara dair politik bir slogan* olarak, burjuva toplumun özellikle kararsız olduğu, işçi partileri ile burjuvazi arasındaki güç ilişkilerinin hükümetin kimin kuracağı sorunundaki kararın en acil pratik gereklilik haline gelecek şekilde geliştiği ülkelerde büyük bir öneme sahiptir. *Bu* ülkelerde işçi hükümeti sloganı, tüm birleşik cephe taktiğinin kaçınılmaz sonucudur.

İkinci Enternasyonal partileri, bu ülkelerde burjuva ve sosyal-demokrat partiler arasında bir koalisyonu savunarak ve oluşturarak durumu “korumaya” çalışmaktadırlar.... Komünistler, bu açık veya gizli burjuva sosyal-demokrat koalisyonu, burjuva iktidara karşı ve onun nihai yıkımı için mücadele etmek amacıyla ekonomik ve politik alanda tüm işçilerin birleşik cephesi ve tüm işçi partilerinin koalisyonu ile karşılık verirler. Tüm işçilerin burjuvaziye karşı birleşik mücadelesinde tüm devlet aygıtının yönetimi işçi hükümeti tarafından ele geçirilmeli ve böylece işçi sınıfının iktidar konumu güçlendirilmelidir.

İşçi hükümetinin üstesinden geleceği görevler, proletaryayı silahlandırmak, burjuvaziye ve karşı-devrimci örgütleri silahsızlandırmak, üretimin kontrolünü sağlamak, verginin ağır yükünü zenginlere aktarmak ve karşı-devrimci burjuvazinin direncini kırmak olmalıdır.

Böyle bir işçi hükümeti ancak kitlelerin mücadelesinden doğmuşsa, mücadeleye yetenekli işçi organları ve çalışan kitlelerin en çok baskıya maruz kalmış kesimlerinin yaratılmış organlar ile desteklenirse mümkündür. Parlamentodaki gelişmeler tarafından yaratılmış ve sırf bu nedenle saf parlamentere kökenli olan bir işçi hükümeti dahi, devrimci işçi hareketini dinçleştirme fırsatı *sunabilir*. Gerçek bir işçi hükümetinin oluşturulması ve devrimci bir politika izleyen bir hükümetin varlığını sürdürmesi, keskin bir mücadeleye, nihayetinde de burjuvaziye bir iç savaşa yol açmak zorundadır. Proletaryanın böyle bir işçi hükümeti oluşturma girişimi bile, daha baştan burjuvazinin en keskin muhalefeti ile karşı karşıya kalacaktır. Bu nedenle işçi hükümeti sloganı proletaryayı bir noktaya toplaması ve devrimci mücadelelenin zincirlerini kırması açısından uygundur.

Belirli koşullarda komünistler kendilerinin, komünist olmayan işçi partileri ve işçi örgütleri ile bir işçi hükümeti oluşturmak için hazır olduklarını ilân etmelidirler.

Amerika ve Avrupa işçi sınıfının çoğunluğunu kazanmak Komintern'in eskiden olduğu gibi şimdi de asıl görevidir.

Sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde Komintern çifte göreve sahiptir: (1) Bir bütün olarak proletaryanın çıkarlarını temsil eden komünist partilerin çekirdeğini yaratmak, ve (2) Emperyalizme karşı yönelen ulusal devrimci hareketlere en üst seviyede destek vermek, bu hareketlerin öncüsü haline gelmek ve toplumsal hareketi ulusal hareket içinde vurgulamak ve yaygınlaştırmaktır.

10. BİRLEŞİK CEPHE TAKTİĞİ

Birleşik cephe taktiğinin gerekliliği tüm bunların bir sonucudur. Üçüncü Kongrenin "kitlelere" sloganı şu an her zamankinden daha uygundur. Ancak şimdi, proleter birleşik cephenin yaratılma mücadelesi çok sayıda ülkede başlıyor. Ancak şimdi birleşik cephe taktiğindeki zorluklarının üstesinden gelinmeye başlanıyor. En iyi örnek Fransa'dır; burada, olayların akışı, kısa bir süre öncesine kadar bu taktiğin hayata geçirilmesi zorunluluğuna ilkesel olarak düşman olanları dahi ikna etmiştir. Komintern tüm komünist grup ve partilerden birleşik cephe taktiği tam anlamıyla yerine getirmelerini istemektedir, çünkü içinde bulunduğumuz süreçte yalnızca bu, komünistlere işçilerin çoğunluğunu kazanmak için emin bir yol sağlayabilir.

Reformistler, bir bölünmeye ihtiyaç duyuyorlar. Komünistler, işçi sınıfının tüm güçlerini kapitalizme karşı biraraya getirmekle meşguller.

Birleşik cephe taktiği, komünist öncünün, geniş çalışan kitlelerin en hayati çıkarları için, onların günlük mücadelelerinde liderliği ele geçirme zorunluluğunu ifade eder. Bu mücadelede komünistler hain sosyal-demokratlar ve Amsterdam liderleri ile bile müzakereye hazırdırlar. İkinci Enternasyonal'in birleşik cepheyi tüm "işçi partileri"nin uluslararası örgütsel kaynaşması gibi gösterme teşebbüsü elbette ki kesinlikle boşa çıkarılmalıdır. İkinci Enternasyonal'in birleşik cephe kisvesi altında, daha soldaki işçi örgütlerini de yutma girişimleri (örneğin Almanya'da sosyalistler ve bağımsız sosyalistlerin birleşmesi) pratikte, sosyal-demokrat liderlere, çalışan kitlelerin daha ileri kesimlerini burjuvaziye teslim etme fırsatı vermekten başka bir şey ifade etmez.

Bağımsız komünist partilerin varlığı ve burjuvazi ve karşı-devrimci sosyal-demokrasi karşısında tam hareket serbestliği; komünistlerin ne olursa olsun hiçbir koşulda vazgeçemeyecekleri, proletaryanın en önemli tarihsel başarısıdır. Yalnızca komünist partiler tüm proletaryanın çıkarları için savaşırlar.

Birleşik cephe taktiği, bir takım parlamenter ya da benzer tipten amaçlar güden bir üst düzey "seçim ittifakı" anlamına gelmez. Birleşik cephe taktiği, burjuvaziye karşı işçi sınıfının temel çıkarlarının savunulmasında, partisiz ve diğer parti ve gruplara bağlı tüm işçilerle komünistlerin ortak bir mücadele vermesi önerisidir....

Birleşik cephe politikasının yerine getirilmesinde sadece ajitasyonel değil aynı zamanda *örgütsel* sonuçlar da elde etmek özellikle önemlidir. Bizzat işçi kitleleri içinde örgütsel taban yaratmak için (fabrika konseyleri, tüm partili ve partisiz işçilerin denetim komisyonları, eylem komiteleri, vs.) tek bir fırsat bile kaçırılmamalıdır.

Birleşik cephe taktiğinde en önemli şey, işçi kitleleri ajitasyonel ve örgütsel olarak biraraya gelmesi ve bir arada kalmasıdır. Bunun tam olarak gerçekleşmesi, ancak

Rusya'nın ekonomik gücü ne kadar büyürse, dünya politikasındaki bu en üstün devrimci faktörün etkisi de o kadar güçlü olacaktır.

4. KAPİTALİST SALDIRI

Rusya hariç, tüm ülkelerin proletaryasının tayin edici mücadeleler açısından kapitalizmin savaş tarafından yaratılan güçsüzlüğünden yararlanmakta başarısızlığa uğramasından dolayı, burjuvazi, sosyal-demokratların da yardımıyla, militan devrimci işçileri bozguna uğratabilmiş, ekonomik ve politik iktidarını yeniden kurabilmiş ve proletaryaya karşı yeni bir saldırı başlatabilmiştir. Burjuvazinin, dünya savaşının yarattığı fırtınaların ardından tekrar hareketlenen uluslararası meta üretimi ve dolaşımını rayına oturtma yolundaki tüm çabaları, ancak işçi sınıfı pahasına gerçekleşmişti....

Bu son yıllarda büyük ölçülere ulaşan kapitalist saldırı, tüm ülkelerdeki işçi sınıfını savunma mücadelesine zorluyor. En önemli sanayilerde binlerce ve milyonlarca işçi kavgaya atıldı. Yeni işçi grupları sürekli olarak kavgaya katılmaktadır: demiryolu işçileri, madenciler, mühendisler, kamu ve belediye işçileri. Şimdiye kadar bu grevlerin çoğu hiçbir doğrudan başarıya ulaşamadı, ancak bizzat mücadele, daha önceden geri durumda bulunan işçi yığınları arasında kapitalistlere ve onları koruyan devlet iktidarına karşı ölmez bir nefreti yaratıyor. Proletaryanın içine çekildiği bu mücadeleler, sosyal-reformistler ve sendika bürokratları tarafından izlenen işverenle işbirliği politikasını yıkıyor. Bu mücadeleler, proletaryanın en geri kesimine bile, politika ve ekonomi arasındaki apaçık bağlantıyı gösteriyor. Bugün her büyük grev büyük bir politik olay halini alıyor. Tüm bunlar, İkinci Enternasyonal partilerinin ve Amsterdam sendikalarının liderlerinin, şiddetli savunma mücadeleleri veren işçi kitlelerine yalnızca hiçbir yardımda bulunmamakla kalmayıp, aynı zamanda onları yüzüstü bırakarak, işverenin ve burjuva hükümetin kucağına atıklarını gösteriyor.

Komünist Partilerin görevlerinden biri, bu utanç verici ve ardı kesilmeyen ihaneti açıkça ortaya koymak ve günlük mücadelelerinde işçilere iyice anlatmaktır. Tüm ülkelerin komünist partilerinin görevi, patlayan sayısız sınıai grevleri yaymak ve derinleştirmek, ve mümkünse onları politik grev ve mücadelelere yükseltmektir. Komünist partilerin görevinin, savunmaya yönelik mücadeleleri, proleter kitlelerin devrimci kavrayışını ve militanlığını güçlendirmek ve yeterince güçlenince de savunmadan saldırıya geçmek olduğu kesindir.

Bu mücadeleler yayıldıkça, proletarya ve burjuvazi arasındaki çelişkilerin sürekli bir biçimde şiddetlenmesi de kaçınılmazdır. Koşullar nesnel olarak devrimci kalmaya devam ediyor, hatta bugün en ufak bir olay bile büyük devrimci mücadelelerin başlangıç noktasını teşkil edebilir.

5. ULUSLARARASI FAŞİZM

Ekonomik alandaki kapitalist saldırı ile yakından bağlantılı olarak burjuvazinin işçi sınıfına karşı politik saldırısı, en göze batan ifadesini uluslararası faşizmde bulmaktadır. Artmakta olan yoksulluk kitleleri devrimcileştirirdikçe, kamu görevlilerini de içine alan orta tabakalara ulaştıkça ve burjuvazinin kendi aleti olan bürokrasinin mutlak uysallığına ve yeterliliğine olan güvenini sarstıkça, emri altındaki yasal yönetimler burjuvaziyi artık tatmin etmemektedir. Bu nedenle burjuvazi her yerde, özel-

likle proletaryanın tüm devrimci çabalarına karşı kullanmak için ve işçilerin kendi durumlarını iyileştirme girişimlerini vahşi araçlarla bozguna uğratmak için, özel beyaz muhafızların oluşturulmasına başvurmaktadır.

İtalyan faşizminin –ülkenin her tarafında şimdilik zafer kazanmış “klasik” faşizm– karakteristik özelliği, faşistlerin yalnızca tepeden tırnağa silahlı tam anlamıyla karşı-devrimci savaş örgütleri oluşturmakla kalmayıp, aynı zamanda sözde demokrasideki kaçınılmaz hayal kırıklığını zekice kullanarak, kendi gerici amaçları için kitleler arasından, köylüler arasından, küçük-burjuvazi ve hatta işçi sınıfının bazı kesimleri arasından toplumsal demagojiyle taban kazanmaya çalışmalarıdır. Şu an birçok ülkede faşizm tehlikesi vardır; Çekoslovakya, Macaristan, pratik olarak tüm Balkan ülkeleri, Polonya, Almanya (Bavyera), Avusturya, Amerika ve hatta Norveç gibi ülkelerde bile. İngiltere ya da Fransa gibi ülkelerde de faşizmin şu veya bu biçimi olanaksız değildir.

Komünist partilerin en önemli görevlerinden biri, uluslararası faşizme karşı direniş örgütlemek, faşist çetelere karşı mücadelede tüm işçi sınıfına önderlik etmek, bu alanda da birleşik-cephe taktiğini gayretle kullanmaktır; *bu mücadelede illegal örgütlenme yöntemleri mutlak anlamda esastır.*

Ancak çılgın faşist örgütlenme burjuvazinin elindeki son karttır. Beyaz muhafızların açık egemenliği, burjuva demokrasisinin temellerine yönelir. Çalışan halkın en geniş kitlesi, bu olgu tarafından, burjuvazinin egemenliğinin ancak proletarya üzerinde açık bir diktatörlük biçiminde mümkün olduğuna ikna olacaktır.

6. YENİ PASİFİST HAYALLER OLASILIĞI

Mevcut uluslararası politik durumun temel özellikleri, faşizm, olağanüstü hal ve işçi sınıfına karşı kabaran beyaz terör dalgasıdır. Ancak bu, yakın gelecekte bazı önemli ülkelerde açık burjuva gericiğinin bir “demokratik pasifizm” dönemince takip edilmesi olasılığını dışlamaz. (İşçi Partisinin son seçimlerde oyunu arttırdığı) İngiltere’de, (sözde “sol blok”un iktidara geleceğinden emin olduğu) Fransa’da böylesi bir demokratik-pasifist dönüşüm dönemi gayet mümkündür ve sırası geldiğinde de burjuva ve sosyal-demokrat Almanya’da pasifist umutlarda bir canlanmaya yol açabilir. Açık burjuva gericiğinin hakimiyetinin mevcut evresi ile devrimci proletaryanın burjuvazi üzerindeki tam zaferi arasında çok çeşitli aşamalar ve çeşitli geçici dönemler olasıdır. Komünist Enternasyonal ve seksiyonları bu olasılıkları akılda tutmalıdırlar. Onlar *her* durumda devrimci konumlarını nasıl savunacaklarını bilmelidirler.

7. İŞÇİ HAREKETİNDEKİ DURUM

İşçi sınıfı kapitalist saldırı tarafından savunmaya zorlanırken, merkez partiler (Bağımsızlar) birbirlerine daha da yaklaşıyor ve sonuçta sosyal-hainler (sosyal-demokratlar) ile açıkça kaynaşıyorlar. Devrimci dalga yükselmekteyken merkezçiler bile, kitle duyarlılığının baskısı altında, kendilerini proletarya diktatörlüğü taraftarı ilân etmiş ve Komünist Enternasyonal’e yaklaşmışlardı. Devrimci dalganın geri çekilmesiyle birlikte ki sadece geçici bir geri çekiliştir merkezçiler, gerçekte hiçbir zaman kopamadıkları sosyal-demokrat kampa tekrar geri dönüyorlar. Devrimci kitle mücadeleleri sırasında onlar her zaman, geciktirici ve kararsız bir pozisyon aldılar;

şimdi de savunma savaşını reddediyor ve daima bilinçli bir karşı-devrimci olan İkinci Enternasyonal kampına geri dönüyorlar. Merkezci partiler ve tüm merkezci İki-buçukuncu Enternasyonal yıkılıyor. Şu anda merkezci kamp içinde bulunan en iyi devrimci işçiler, bir süre sonra Komünist Enternasyonal’e geçeceklerdir. Bu hareket zaten başlamış durumdadır (İtalya’da olduğu gibi). Şimdi Noske, Mussolini vs. ile müttefik olan merkezci liderlerin ezici çoğunluğu, bir yandan da kaşarlanmış karşı-devrimciler olmaktadır.

Nesnel olarak İkinci ve İki-buçukuncu Enternasyonal partilerinin kaynaşması, devrimci işçi hareketi için ancak bir avantaj olabilir. Komünist kampın haricinde ikinci bir devrimci parti kurgusu son bulmuştur. İşçi sınıfı içinde, işçilerin çoğunluğunu elde etmek için çekişen yalnızca iki grup mevcut olacaktır; burjuvazinin işçi sınıfı içindeki etkisini temsil eden İkinci Enternasyonal ile proletarya diktatörlüğü ve sosyalist devrimin bayrağını yükselten Komünist Enternasyonal.

8. SENDİKALARIN BÖLÜNMESİ VE KOMÜNİSTLERE KARŞI BEYAZ TERÖR HAZIRLIKLARI

İkinci ve İki-buçukuncu Enternasyonal Partilerinin birleşmesi hiç şüphesiz sistematik anti-komünist kampanya için “uygun bir atmosfer” yaratılması amacıyla tasarlanmıştır. Bu kampanyanın bir parçası, Amsterdam Enternasyonal liderliğince sendikaların kasıtlı olarak bölünmesidir. Onlar, kapitalist saldırıya karşı her mücadeleden çekiliyorlar ve daha çok işverenlerle işbirliği politikalarını sürdürmekle meşgul oluyorlar. İşverenlerle bu ittifakta komünistler tarafından rahatsız edilmemek için de, sendikalarındaki komünist nüfuzu bertaraf etmeye çalışıyorlar. Bununla beraber komünistler birçok ülkede sendikalarda çoğunluğu zaten elde etmiş ya da elde etmek üzere olduklarından, Amsterdamcılar, ihraçlardan ve hatta resmi olarak sendikaları bölmekten bile çekinmiyorlar. Proletaryanın kapitalist saldırıya karşı direnişini sendikaların bölünmesinden başka hiçbir şey bu kadar zayıflatamaz. Reformist sendika liderleri bunun gayet iyi farkındadırlar fakat ayaklarının altındaki zeminin kaymakta olduğunu ve iflâslarının hem kaçınılmaz hem de yakın olduğunu anladıklarından dolayı, komünistler eski sendikal örgütlerin yalnızca parçalarının ve bölüntülerinin mirasına konabilsinler diye, proletaryanın sınıf savaşımında yeri doldurulamaz araçları olan sendikaları bölmek için sabırsızlanıyorlar. İşçi sınıfı, Ağustos 1914’ten bu yana daha büyük bir ihanete tanık olmadı.

9. ÇOĞUNLUĞU KAZANMA GÖREVİ

Bu koşullarda Üçüncü Dünya Kongresinin “işçi sınıfının çoğunluğu içinde komünist bir nüfuz kazanma ve bu sınıfın belirleyici kesimine mücadelede önderlik etme” temel direktifi tümüyle geçerliliğini korumaktadır.

Bugün bu direktif Üçüncü Kongre zamanında olduğundan çok daha doğrudur; çünkü bugün, burjuva toplumun mevcut istikrarsız dengesi düşünüldüğünde, en ağırından bir bunalım, geniş ölçekli bir grevin, bir sömürge isyanının, yeni bir savaşın ve hatta bir parlamenter krizin sonucu olarak oldukça ani bir biçimde patlak verebilir. “Öznel” faktörün, yani işçi sınıfı ve onun öncüsünün örgütlülük düzeyinin, militanlık ve bilinçlilik derecesinin bu kadar muazzam bir öneme sahip olmasının nedeni tam olarak budur.